

Prológus

Az 1800-as évek vége

A katonát Bobby Dulennek hívták, és égésnyomok virítottak a jobb csuklója tövében. Igazából úgy nézett ki az egész, mint egy begyulladt tetoválás, vagy egy rosszul behegedt karmolás, ami kiterjesztett angyalszárnyakat formázott.

„A nyugati féltekén folyó véres polgárháború vége már a hajnal vörös csíkja alatt hasal. Ebben a naptári időszakban az északi uniós hadseregek úgy tűnik, végleg felőrlik a déli konföderációs milíciák haderejét.” Így írja a The Times 1864-es vezércikke.

A férfi üzött képzeletében egy bitó képe derengett föl minduntalan. A bitót már jó régen ácsolták. Hallucinált egy poros kisváros, Autanga főteréről is. Oda hurcolták a magafajtákat. Gyilkos kurafikat, ahogy a város Sheriffje mondta.

Egyszer járt ott.

A széles, kátyús főutcat rogyant deszkaházak állták körül. Napokra a Sheriff hivatal tornácának egyik gerendájához láncolva közszemlére tették a foglyokat.

Foszlott szoknyájú pozsgás arcú asszonyságok, és ünnepi felöltöt viselő kalapos uraknak tetszelgő telepesek várakoztak kisebb csoportokban. Visszafogott mormogásuk egy zsáknyi légyapapírba ragadt rovar fület bántó morajává olvadt egybe Dulen képzeletében.

Így kell, hogy legyen.

A látomás minden egyes apró részlete megnyugvással töltötte el. Elengedett karokkal süllyedt egyre mélyebbre hagyva, hogy a süketség megszabadítsa.

Ha nem kapják el, feladja magát. Inkább feladja.

Legyen vége az egész istenverte történetnek!

Akaratán kívül csöppent egyenest bele a közepébe. Tépelődött, hogy ez a sors műve, esetleg a végzete, esetleg Isten akarta így.

Isten? Ha Isten akarata, amit tett, s még nagy eséllyel újra megtesz, akkor az egész handabanda a vallásról pusztán illúzió. Önbecsapás.

Isten elment. Kicsúszott kezei közül az irányítás. Nem akarta nézni...

Ha a háború befejeződik kevésbe lesz biztonságos gyilkolni. Ennek nemsokára vége lesz. Eljön, aminek jönnie kell, amiről a biblia csak Apokalipszisként beszél.

Eljönnek a lovasok. Lucifer és Mihály egymásnak feszülnek.

A polgárháború kezdete óta már maga sem volt biztos abban mennyit küldött Azokból másvilágra, de most veszélyesnek tűnt, csak úgy emberekre

lődözni, még ha azok nem is igazi emberek voltak. Eddig a háború tökéletes álcául szolgált a gyilkosságokra.

– De érjenek csak utol – gondolta Dulen.

Az idő egybe folyt. Utóbb már nem is érdekelte. Emlékei összemosták a perceket. Az idő nem volt egyéb, mint egy végtelen ruhaszáritó kötél, ami sehol sem kezdődik, és sehol sem végződik. Véres rongyokat aggattak ama bizonyos kötéltre végesetlen végig, amelyen ugyan megszáritotta a szél a foltokat, de azért a foltok, azok foltok voltak, ha nem is olyan élénkek és vörösek, ma már inkább rózsaszínűvé halványodtak, de azért voltak. Lélegeztek benne.

Azt akarta, legyen végre vége.

Csatája akkor kezdődött el amikor az amerikai konföderációs háború lassan a végéhez ért, és az a férfi meghalt a porban a karjai között.

Ahogy szorította a kezét a férfi kabátujja végső haláltusájában feljebb csúszott a karján. Forradásnyomokat fedezett föl rajta. Égésnyomoknak vélte. Talán a besült fegyver felforrósodott agya hagyta azt a nyomot. Akkor nagyon is helyénvalónak tűnt a feltételezés. Mára azonban már jól tudja mit látott azon a napon. Egy jelet, az Angyalszárnyakat, pont olyanokat, amiket most ő is visel.

Dulen tekintete hirtelen fényt nyert a múlt vakságából.

A kábulatból feleszmélve önkéntelen megrázkódott. Egész testén hideg elektromosság zakatolt végig, mint, ahogy a jeges szél pergeti a fagyott hópelyheket a puszta szűz havon.

Az egyszerű deszkaház magányosan álldogált, a vége sincs hófedte dombok közt. A távolság miatt csálénak elhagyatottnak tűnt így télnek idején. Tavasszal azonban, mintha kivirágzott volna a környékkel. Mary. Mary volt ott előtte megint. Szép vagy tavasz, szép vagy Mary gondolta kábultan. A levegő merev volt a dermedtő fagy miatt, akár egy makulátlanra tisztított ablakon át tárulna elé a táj, és az az istenverte fénylő ablaküveg mögül kibontakozott egy idilli kép. Mintha csak bekukucskálna az ablakon.

A fáradtságtól dobogó szívvel leszegte a fejét.

Mérhetetlen fájdalom csavarta a szívét, s ha lettek volna könnyei biztosan... de a könnyei kiapadtak, ami megmaradt belőle az a bőrére száradt.

Istenem, Mary!

Megint és megint hazatért a házba.

Manapság már nem olyan gyakran esett meg vele, hogy éber lázálmái kiszorították fejéből a valóságot, de bekövetkezett mindig és olyan hihetőnek hatott.

A ház. A tavasz. Mary.

Bevitte a házba a puskát, amit a halott férfitől vett el.

Az asztalra tette.

A házba lépve megpillantotta Mary-t.

Szélesre tárta a karjait.

– Kedvesem!

Hat hónapja, hogy nem találkoztak, és nem igazán jöttek szájára a szavak.

Annyiszor elképzelte a helyzetet, és most csak állt ott, és remegtek az ajkai.

A nő olyat mondott, amelyre egyáltalán nem számított. A hangja határozottan ellenségesnek tűnt.

Hihetőnek.

– Azt meg honnan szerezted? A nő szeme a fegyvert pásztázta. Ugráltak a szemgolyói az idegességtől.

A férfi lassan leengedte karjait, és az ámulattól megszédelve az asztal felé fordította a fejét, arra amerre a nő is nézett. Az asztalon ott hevert az angyalszárnyas puska, és olyan erős fényt árasztott magából, mint egy egész regimentnyi fáklya. A faasztal, ami illatos fenyőből készült és Dulen maga készítette, nemsokára füstölögni kezdett alatta.

A fegyver vad izzó fénnel pulzált. Minduntalan elkápráztatta Dulen-t a ragyogása. Most nem. Valami egészen hidegtől borzongott meg. Sokkal hidegebbtől, mint a cölöpkunyhó ajtaján túl süvöltő jeges szél. Az ablakot teljes egészében kitöltötte a fénye. Úgy nézett ki, mint egy izzó fémlap.

– Dulen, te lóbaszó gazfickó!

Dulen hunyorgott. Pulzusa szaporán vert. Önkéntelenül összepréselte az ajkait.

Ez nem Mary.

Mary kedves.

Ez valami más.

Ezt értette meg, amitől földbe gyökerezett a lába.

Miért?

Elöntötte a savanyú büntudat.

Keserű lett a nyála, mintha epébe harapott volna.

Szeme könnybe lábadt.

Miért, és miért?

Aztán bekövetkezett az elképzelhetetlen. Mary, akár egy sarokba szorított patkány nekiveselkedett és elrugaszkodott. Egy pillanat tört része

alatt szelte át a kettejük közti távolságot, és a nyakába vetette magát, és Ő döngve a deszkapadlóra zuhant. Két kézzel próbálta távol tartani magától a vicsorgó vérben forgó szemű nőt. Kisebb dulakodás után sikerült lerúgnia magáról. A nő a falnak csapódott. A férfi felpattant.

Kezét égette a pusкатus. A két oldalán lévő aranyozott berakás ragyogott, izzott. Dulen Ingó árnyai vetültek a falakra tőle.

Az asszony négykézláb, akár egy állat habzó szájával méregette.

Ekkor nézte meg alaposabban, és valami erőteljes fájdalom, akár az évekkel ezelőtt a vállába fúródott Navahó nyílvevő okozta szemkápráztató fájdalom rádöbbsentette a valóságra. Valami történt. Valami nagyon rossz, amíg Ő távol volt.

– Mit tettél Mary-vel? Te nem lehetsz Ő!

A férfi a vállához szorította a fegyvert. Izzadságtól nedves hüvelykujjával hátrahúzta a kakast. Csőre töltötte. Remegtek a kezei. Szeme könnybe úszott, csak érezte mintsem látta, ahogy a pusкатus oldalán az angyalszárny a marka fölött kipattan, és oldalra csapódva alig hallható roppanással, a csuklója köré csapódik.

Ekkor folyatta el könnytartalékainak legjavát. Fásult arccal lecsukott szemmel elsütötte a fegyvert.

Nem múlt el úgy nap, hogy ne idéződött volna föl benne a hazatérés. Éveken keresztül ugyan ezt élte át. Megint és újra csak hazatért álmaiban, elvakította az angyalszárnyak sugárzása, ami vörös égés nyomot hagyott a kezén, és megölte a nőt, akit mindennél jobban szeretett.

A kunyhó ott gubbasztott a távolban és a Szikláshegységből legördülő szürke szikladarabnak tűnt. Hasonlított az álmaira, amiben hazatért, és a puskával agyonlőtte a szerelmesét.

A szél a frissen lehulló porhó alá nyúlva a feltekeredett tengeri tajték hullámaira hasonlított.

Dulan dűs szakállt viselt, de nem jószántából: hetek óta a vadonban bolyongott. Az erőltetett menetelés óta az orra tövét véresre karmolták a tűhegynyi fagyott hópelyhek. A rászáradt vér fémesszaggal árasztotta el az orrát. Remélte, hogy nem sokára rátalál valami kunyhóra, ahol meghúzhatja magát egy rövid időre. Végre nyugalomban. És most itt volt.

Lova tágra nyílt orrlyukakkal fújtatott és prűszkölt. Idegesen topogott. Farát néha oldalra csapta, ilyenkor a férfi az ellenkező irányba rántotta a gyeplőt. Kezén megreccsent a könyékig érő bőrkesztyű, amely bizonyította, hogy katona. Legalábbis volt. Zubbonyáról már régen, ott a tábortűznél leszaggatta a vállpántokat. Ott a haldokló férfi lábainál eldöntötte nem akar többé harcolni.

Nyelve halk kattanásaival csitítgatva a toporzékoló jószágot. Nézte a kunyhót. Arra volt kíváncsi, vajon laknak-e még ott.

Lova patái alatt ropogott a dermedten csillogó szűz hó. Pofája körül ködként lebegett forró lehelete. Nagy barna szemei élénken fénylettek.

Noha az előtte elterülő érintetlen hótakarón végignézve nem kellett tartania attól, hogy valami meglepetés éri, valószínűnek tartotta, hogy már nagyon rég járt erre akárki emberfia, de a férfi mielőtt elindult az erdőből a ház felé le a völgybe lassan lenyúlt, és az oldaltokból begyakorlott mozdulattal előhúzta a Hanry típusú puskáját, aminek tusán díszes angyal szárny berakás éklett.

A fegyvert keresztbe fektette az ölében.

Lepillantott rá.

És felsóhajtott.

A szárny a tuson most fakó giccsnek tűnt.

A sebhelyes kezű katona a Missouri Bellben Bobby Dulenre támadt, a fegyvere csődöt mondott, és ő védekezésésképpen egyszerűen szíven lőtte a pisztolyával. Ezzel kezdődött minden. Alaposan megvizsgálta a fegyvert annak, tusának oldalán egy szárnyat ábrázoló faragványra bukkant, és ami még feltűnt neki, és gondolkodóba ejtette, hogy a fegyver meg volt töltve még sem sült el. A fickó egy ilyen, fegyverrel az ő nyavalyás pisztolyával szemben szóval kevés esélye lett volna. Utóbb visszagondolva már mérföldekkel távolabb a frontvonalától a ropogó tábortűznél guggolva értetlenség ütötte fel benne a fejét. Simán végezhetett volna vele. Lelőhette volna egy távoli fa takarásából. Vajon miért nem tette? Vajon miért? Kapott ilyen olyan választ a *Vajonjaira*, amik közül akkor ott a legkézenfekvőbb volt, hogy az embere egyszerűen megcsömörlött a sok vérontástól, ahogyan most Ő, és meg akart halni, ahogyan most Ő. Vagy a végzet, hogy nem sült el a fegyvere. De ez olyan rémisztő felismerés volt, hogy gyorsan túllépett rajta, és azzal áltatta magát, hogy biztosan átázott a puskapor, és amit nem sokára mondott azt egyszerűen egy haldokló félrebeszélésének hitte akkor.

A fickó a saját vérében feküdt a magas aljnövényzetben. Még élt. Felé nyújtotta a karját.

– Ha akarja, elmondhatok egy imát – térdelt le a haldoklóhoz Dulen.

– Ima? – kérdezte a haldokló, és rángatózó véres mosolya megdöbbentette a férfit. – Magáért imádkozzon inkább. Ezek ott vannak mindenhol. A puskát követik – köhintett és megragadta a férfi gallérját. – Ha jót akar, magának mihamarább megszabadul tőle, míg meg nem égeti a kezét.

A haldokló torkából bugyborékoló nevetés féle tört elő.

Dulen értetlenül megrázta a fejét.

De egy hónap sem tellett bele, és az akkor még egy haldokló eszement szavaira gondolva rá kellett jönnie mire akart kilyukadni mielőtt végleg elragadta a halál.

Mary volt az első. Legalábbis ami a nőből maradt.

Kevés idő kellett, hogy megváltozzon a véleménye. Azóta több sérülést, csúnyán összeforrt sebet ejtettek rajta a haldokló szavai, és ez nem csak a tudatában létezett, hanem megmutatkozott a testén is.

Harcolt.

Néhány hete többen is rátámadtak az erdőben, ami idáig hozta.

A támadásban eltörött néhány bordája a hátát karmok hasították keresztbe, és a fegyver fellángolt. Elsült, és azok a támadók egymásután hullottak darabjaira. Fekete füst szállt föl belőlük.

Gyakran álmodott. Ezekben a meggyilkolt emberek szellemei kísértették. A kimerültség határán járt, de addig nem nyugodhatott, amíg az elátkozott fegyvert biztonságba nem tudta, akkor majd vége lesz ennek a rémálomnak, amit balszerencséjére a Missouriban megölt férfi, ruházott rá.

Feltételezte, hogy a kék zubbonyos, akivel végzett vagy mástól zsákmányolta, vagy pedig valamikor magas rangú tiszt lehetett, de most civil ruhát viselt, egész testét beborító vízhatlan kabátot és bőrcsizmát, amely az északiaknál volt rendszeresítve. De a puska csöve sokkal rövidebb volt, mint az egy Hanry típusú puska esetében megszokható volt. Hallomásból tudta, hogy ilyen fegyvert csak megrendelésre készítettek, és jól ellehetett rejteni akár egy rövid kabát belsejében is. Elvette tőle.

Odalent a veranda egyik gerendájához kötötte a lovát. Fellépdelt a deszka lépcső három fokán, amely nyekergett a súlya alatt. Bezörgetett az ajtón. De az ajtó nyitva volt. Nyikorogva tárult résnyire. Kalapált a szíve.

Óvatosan betolta az ajtót.

Nem volt teljesen sötétség a házban.

Ahogy belesett egy asztalt vett észre a szoba közepén, amelynek tetején petróleumlámpa fénye hajlongott komótosan a csepp alakú üvegburába zárva, mozgásra kényszerítve a falakat, és az asztal köré állított székeket.

Egy asszonyt talált odabent, aki étellel kínálta. Ez megint felidézte benne Mary emlékét, de most már másként tudott gondolni rá. Már nem fájt annyira.

A fegyvert a keze ügyébe helyezte, és míg evett, végig a szárny képét figyelte a fegyveren, ahogy az előbb halványan ezüstösen kezdett pulzálni, de nem tévesztette össze a lámpás csalóka kísértet táncával.

– És, mostanában járt erre valaki? – kérdezte csámcsogva.